

Vec C-17/22

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

7. január 2022

Vnútroštátny súd:

Amtsgericht München

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

21. december 2021

Žalobkyňa:

HTB Neunte Immobilien Portfolio geschlossene Investment UG
& Co. KG

Žalovaná:

Müller Rechtsanwaltsgesellschaft mbH

[omissis]

Amtsgericht München (Okresný súd Mníchov, Nemecko)

[omissis]

V konaní o žalobe, ktorú podala

HTB Neunte Immobilien Portfolio geschlossene Investment UG & Co. KG,
[omissis] 28217 Bremen – žalobkyňa –,

[omissis]

proti

Müller Rechtsanwaltsgesellschaft mbH, [omissis] 80687 München – žalovanej
–,

[omissis]

vo veci poskytnutia informácií

Súdnemu dvoru Európskej únie sa týmto predkladá návrh na začatie prejudiciálneho konania. Tento návrh sa podáva spolu s ďalším návrhom vnútroštátneho súdu v inej veci, ktorého znenie je – s výnimkou záhlavia – rovnaké [omissis]. Týmto návrhom sa konanie prerušuje až do rozhodnutia Súdného dvora. Dňa 21. decembra 2021 bol prijatý tento

návrh na začatie prejudiciálneho konania

Súdnemu dvoru Európskej únie sa predkladajú nasledujúce prejudiciálne otázky týkajúce sa výkladu všeobecného nariadenia o ochrane údajov [nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679]:

1a. Vyplýva z výkladu článku 6 ods. 1 písm. b) a f) všeobecného nariadenia o ochrane údajov, že v prípade osobnej spoločnosti založenej na investičné účely už skutočnosť, že spoločník, ktorý neručí osobne a ručí len v malom rozsahu, pričom nie je konateľom, má podiel v spoločnosti, stačí na konštatovanie „oprávneného záujmu“ na informovaní o všetkých spoločníkoch, ktorí vlastnia podiely nepriamo prostredníctvom správcu, o ich adresách a podieloch v osobnej spoločnosti založenej na investičné účely a na to, aby sa zo spoločenskej zmluvy vyvodila zodpovedajúca zmluvná povinnosť,

1b. alebo sa za takých podmienok oprávnený záujem obmedzuje na získanie informácií od spoločnosti o tých spoločníkoch, ktorí nepriamo vlastnia podiely a ktorí neručia v malom rozsahu, ale vlastnia minimálny podiel, ktorý aspoň teoreticky umožňuje ovplyvnenie chodu spoločnosti?

2a. Stačí na to, aby v prípade takeého neobmedzeného nároku (1a) nedošlo k prekročeniu jeho imanentnej hranice zneužitia práva, alebo na uplatnenie výnimky z obmedzenia obmedzeného nároku na informácie (1b) zámer nadviazať kontakt na účely zoznámenia sa, výmeny názorov alebo rokovaní o odkúpení obchodných podielov,

2b. alebo môže byť záujem na informovaní relevantný až vtedy, keď sa žiada o poskytnutie informácií s výslovným zámerom nadviazať kontakt s inými spoločníkmi s cieľom požiadať ich o koordináciu z konkrétne označených dôvodov, ktoré si vyžadujú spoločný prejav vôle v rámci rozhodnutí spoločníkov?

O odôvodnení

A. O spore, ktorý má rozhodnúť vnútroštátny súd:

Vnútroštátny súd má rozhodnúť dva spory, ktorých predmetom je žaloba o poskytnutie informácií, a teda poskytnutie údajov. Žalobkyne nepriamo vlastnia podiely v investičných spoločnostiach, ktoré sú organizované ako komanditné spoločnosti, a teda ako osobné spoločnosti. Ide o spoločnosti založené na investičné účely. Podiel v nich je koncipovaný ako finančná investícia. V jednom z prípadov vlastní podiely spoločnosti z hľadiska počtu priamo a nepriamo približne 1800 komanditistov.

Požaduje sa poskytnutie mien a adries všetkých osôb, a teda všetkých, ktorí vlastnia podiely v investičnej spoločnosti, teda najmä tiež mien a adries všetkých komanditistov, ktorí nepriamo vlastnia podiely prostredníctvom správcovských podielových spoločností. Žiadosť sa teda týka všetkých osôb, ktoré vložili do spoločnosti finančnú investíciu.

Samotné žalobkyne sú investičnými spoločnosťami. Žalované predpokladajú, že požadovanými údajmi sa nemajú sledovať ciele podporujúce spoločnosť, ale vlastné ekonomické záujmy žalobcov, či už na účely propagácie vlastných investičných produktov, alebo na znepokojenie investorov, odkúpenie ich podielov za cenu, ktorá je nižšia než ich hodnota, a dosiahnutie zisku prostredníctvom ďalšieho predaja. V zmluvách o účasti a správe sa nachádzajú zmluvné podmienky, ktoré stanovujú zmluvný zákaz poskytovania údajov iným spoločníkom.

Žalobkyne spochybňujú také zámery. Tvrdia, že majú právo nadviazať kontakt s ostatnými spoločníkmi. Zmluvné zákazy poskytovania údajov sú neúčinné. Žalobkyne budú rokovať s ostatnými komanditistami o nákupe ich podielov a chcú ich bližšie spoznať, aby si s nimi mohli vymeniť názory. Táto argumentácia uvedená v žalobách vychádza z dvoch podporných smerov

judikatúry najvyššieho nemeckého civilného súdu a vyšších nemeckých civilných súdov.

1. Žalobcovia odôvodňujú svoje právo nadviazať kontakt s ostatnými členmi judikatúrou [Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko; ďalej aj ako „BGH“)]. Tento súd v uznesení z 19. novembra 2019 – II ZR 263/18 – rozvíja svoju judikatúru, podľa ktorej k „nevyhnutnej podstate práv spoločníkov“ v osobnej spoločnosti patrí dozvedieť sa meno a adresu ostatných spoločníkov, a tak poznať svojich zmluvných partnerov. To platí aj pre komanditistov, ktorí len nepriamo vlastnia podiely. Každý spoločník spoločnosti založenej na investičné účely potrebuje poznať všetkých ostatných spoločníkov vrátane tých, ktorí nepriamo vlastnia podiely, aby mohol účinne uplatňovať svoje práva. Poskytnutie údajov ostatným spoločníkom je tak v súlade s povinnosťami spoločnosti vyplývajúcimi z uzavretej spoločenskej zmluvy. Žiadosť spoločníka o informácie týkajúce sa ostatných spoločníkov je obmedzená len zákazom neprípustného výkonu práva podľa § 242 [Bürgerliches Gesetzbuch (občiansky zákonník, ďalej len „BGB“)] a zákazom šikanózneho výkonu práva podľa § 226 BGB.

Tieto konštatovania nadväzujú na judikatúru najvyššieho súdu, ktorá vznikla pred prijatím všeobecného nariadenia o ochrane údajov. Uvedený súd vo svojich úvahách zohľadnil nasledujúce aspekty:

O zneužitie práva v každom prípade nejde, ak sa investor usiluje nadviazať kontakt s inými investormi, aby s nimi mohol prediskutovať problémy, ktoré má podľa jeho názoru spoločnosť, prípadne aby zorganizoval spoločenstvo záujmov medzi investormi. V prípade sledovania cieľov, ktoré nesúvisia so spoločnosťou, by na obranu proti zneužívajúcemu konaniu postačovali prostriedky nápravy podľa predpisov o hospodárskej súťaži a predpisov o ochrane údajov. Nie je dôvod odoprieť informácie len z dôvodu abstraktného nebezpečenstva zneužitia údajov (závery vyplývajúce z rozsudku BGH z 5. februára 2013 – II ZR 134/11). Spoločník pritom musí mať právo rozhodnúť sa, akými prostriedkami a akým spôsobom sa obráti na ostatných spoločníkov. Spoločník nesmie byť odkázaný na manažment spoločnosti ako sprostredkovateľa vo vzťahu k ostatným spoločníkom alebo byť nútený využiť prostriedky poskytnuté alebo kontrolované manažmentom spoločnosti. Spoločník teda tiež nemusí akceptovať odkaz na internetové fórum ako miernejší prostriedok na základe § 127a [Aktiengesetz (zákon o akciách, ďalej len „AktG“)] (závery vyplývajúce z rozsudkov BGH z 11. januára 2011 – II ZR 187/09, a z 5. februára 2013 – II ZR 134/11).

Právo na informácie nemožno vylúčiť ani zmluvou. Vylúčenie práva poznať všetkých ostatných spoločníkov by fakticky odstránilo podstatné právo spoločníka, konkrétne právo zvolať mimoriadne valné zhromaždenie, keďže počet hlasov, ktorý je na tento účel potrebný, môže spoločník s malým podielom dosiahnuť len v prípade, ak sa spojí s inými spoločníkmi, čo nevyhnutne predpokladá, že pozná ich mená a adresy (závery vyplývajúce z uznesenia BGH z 21. septembra 2009 – II ZR 264/08).

Vo väčšej miere než v prípade akciovej spoločnosti kótovanej na burze, ktorej podľa § 33 nemeckého Wertpapierhandelsgesetz (zákon o obchodovaní s cennými papiermi) vzniká zákonná oznamovacia povinnosť až pri 3 %-nom podiele na hlasovacích právach, otázky, kto ovláda spoločnosť, „za koho“ koná správca, či má správca so zreteľom na iných spoločníkov a stret záujmov hlasovacie právo, či existuje povinnosť lojálnosti iného spoločníka podobná zákazu konkurencie a ako sa zloženie spoločnosti časom mení, pokiaľ ide o jej štruktúru, zakladajú právo na informácie o všetkých spoločníkoch, ktoré nemožno vylúčiť, aj v spoločnosti založenej na investičné účely (závery vyplývajúce z rozsudku BGH z 5. februára 2013 – II ZR 134/11).

BGH sa nedomnieval, že je povinný podať návrh na začatie prejudiciálneho konania na Súdnom dvore Európskej únie. Podľa jeho názoru skutočnosť, že spoločníkovi treba priznať nárok na informácie, ktorý nemožno zmluvou obmedziť a voči ktorému možno namietat len zneužitie práva, je ako uplatnenie práva Spoločenstva do takej miery zjavná, že nezostáva nijaký priestor na dôvodné pochybnosti. Skutočnosť, že ak spoločnosť poskytne údaje všetkých spoločníkov jednému z nich, je odôvodnená aj podľa všeobecného nariadenia o ochrane údajov, zjavne vyplýva z odôvodnenia 48 všeobecného nariadenia o ochrane údajov, lebo spracúvanie údajov „dokonca v rámci skupiny podnikov“ je v ňom uvedené ako možný oprávnený záujem. Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor) pritom neuvádza, že podľa odôvodnenia 48 musí byť oprávnené poskytnutie údajov v rámci skupiny podnikov určené na „vnútorné administratívne účely“, a tak stavia poskytnutie osobných údajov všetkých spoločníkov jednému spoločníkovi aspoň pri hodnotení na roveň poskytnutiu údajov jedným podnikom inému rovnako závislému alebo ovládajúcemu podniku a zároveň vnútornému administratívne účelu.

2. V ďalšom tvrdení uvedenom v žalobe, podľa ktorého je cieľom rokovat' s ostatnými komanditistami o nákupe ich podielov, sa žalobkyne následne odvolávajú na judikatúru týkajúcu sa otázky, čo – v prípade, ak je jedinou hranicou práva na informácie zneužitie práva – už/až v takom prípade predstavuje zneužitie práva. V tomto smere sú relevantné ďalšie rozhodnutia, konkrétne rozhodnutia vyšších súdov, najmä rozsudok Oberlandesgericht München (Vyšší krajský súd Mníchov, Nemecko) zo 16. januára 2019 – spisová značka 7 U 342/18.

Podľa tohto rozsudku je tiež súčasťou práva spoločníka umožniť posilnenie vlastného postavenia spoločníka dokúpením ďalších podielov. Každému, kto zverí svoj majetok do správy, je jasné, že investičná spoločnosť bude používať jeho údaje na účely vykonávania spoločenskej zmluvy. Zmluvným účelom spoločenskej zmluvy je v podstate výkon práv spoločníkov, najmä tiež prostredníctvom vzájomnej výmeny, výkonu kontroly a prípadne spojenia viacerých spoločníkov na posilnenie postavenia spoločníka. K tomu patrí aj možnosť prípadne ovplyvniť toto postavenie nákupom podielov v spoločnosti. O neprípustný výkon práva by išlo až v prípade, ak by z nijakého hľadiska, ktoré prichádza do úvahy, neexistovala súvislosť s postavením spoločníka a so

zmluvným vzťahom s ostatnými spoločníkmi. Informácie možno odoprieť len vtedy, keď neexistuje nijaký opodstatnený záujem na ich poskytnutí, napríklad ak by bolo preukázané sledovanie účelu, ktorý sa netýka spoločnosti. Záujem na nákupe cudzích podielov je však opodstatneným záujmom.

Oberlandesgericht (vyšší krajský súd) teda implicitne vychádza z toho, že abstraktne formulované očakávanie každého iného spoločníka, že jeho údaje sú nevyhnutné a použijú sa na plnenie spoločenskej zmluvy, tiež odôvodňuje konkretizovať, že komanditná spoločnosť môže poskytnúť údaje každému ďalšiemu spoločníkovi už z dôvodu, že tento ďalší spoločník má záujem o nákup. Oberlandesgericht (vyšší krajský súd) neberie do úvahy opodstatnené záujmy ostatných spoločníkov na neposkytnutí ich osobných údajov. Z rozsudku uvedeného súdu ďalej implicitne vyplýva, že oprávnený záujem na poskytnutí informácií, ktorý je už súčasťou daného zmluvného vzťahu, by dokonca predstavovali aj budúce hlasovacie práva vyplývajúce zo zväčšenia vlastného podielu, ku ktorému možno dôjde.

B. [omissis] Relevantnosť odpovede na položené otázky pre rozhodnutie o veci samej [omissis]:

V dôsledku vnútroštátnej judikatúry by formálne tvrdenia o záujme, ktoré sa prakticky nedajú preukázať, napríklad tvrdenie týkajúce sa zámeru odkúpiť podiel iných osôb, stačili na to, aby bolo možné komplexne žiadať informácie o všetkých komanditistoch vrátane tých, ktorí nepriamo vlastnia podiely, spolu s adresami a výškou podielov. Keďže o zneužitie práva môže ísť až vtedy, keď z nijakého hľadiska, ktoré prichádza do úvahy, neexistuje súvislosť s postavením spoločníka, v takom prípade sú dokonca síce abstraktne, ale opísateľné a nie čisto teoretické riziká sledovania cieľov, ktoré nesúvisia so zmluvou, irelevantné, lebo vždy si ešte možno predstaviť, že týmito údajmi sa realizuje prinajmenšom aj spolupráca, ktorá podporuje spoločnosť, s ostatnými spoločníkmi. Prevádzkovateľ podľa predpisov o ochrane údajov v takom prípade po poskytnutí údajov už nemá možnosť zabezpečiť kontrolu nakladania s týmito údajmi zo strany žalobkýň. Oznámené údaje komanditistov – aj keď komanditisti len nepriamo vlastnia podiely spoločnosti založenej na investičné účely – v konečnom dôsledku od ich poskytnutia už nie sú nijako chránené.

To síce môže byť v takom prípade výsledkom výkladu, napríklad ak sa uprednostnia zásady obchodného práva týkajúce sa účasti na podniku ako spoločenstve spoločníkov, takže každého, kto sa osobne – aj keď s obmedzeným ručením – podieľa na podniku, musí byť možné považovať za podnikateľa. Podľa názoru vnútroštátneho súdu to v prípade komanditistov spoločnosti založenej na investičné účely, ktorých podiely sú malé a ktorí často aj z hľadiska súm ručia zanedbateľným kapitálom, nie je natoľko zjavné, že výklad, ktorý podá Súdny dvor Európskej únie, ktorý je na to príslušný, je taký predvídateľný, že ho oň už ani netreba žiadať.

Položené otázky sú relevantné pre rozhodnutie o veci samej preto, lebo v sporných konaniach sa v súčasnosti len tvrdilo, že existuje zámer odkúpiť cudzie podiely spoločníkov. Ak to stačí, žalobe by sa malo vyhovieť. Ak to nestačí a vychádzalo by sa len z tvrdení, ktoré boli uvedené, žalobu by bolo vzhľadom na stav konania potrebné zamietnuť. Ak by sa žalobe vyhovel, tento súd by tiež rozhodoval v poslednom stupni, keďže nepriaznivé dôsledky pre žalovanú sa v takom prípade obmedzia na náklady na poskytnutie informácií a tieto náklady z finančného hľadiska nedosahujú vnútroštátnu minimálnu hodnotu sporu na predloženie veci vyššiemu súdu.

C. Vlastné úvahy týkajúce sa odpovede na položené otázky:

1.a. Vnútroštátny súd tiež vychádza z toho, že zmluvná podmienka týkajúca sa vylúčenia poskytovania informácií je neúčinná, avšak nie z hľadiska zásadnej nemožnosti vylúčenia, ale z dôvodu, že sa nemôže uplatniť ako všeobecná obchodná podmienka z hľadiska príliš širokého, a preto neprimeraného, a teda neúčinného obmedzenia práva.

1.b. Otázka vnútroštátneho súdu sa týka len požiadaviek súvisiacich s poskytovaním informácií o nepriamych spoločníkoch, ktoré vyplývajú z práva Únie. Priami komanditisti sa podľa nemeckého práva už na základe zákona musia zapísať do obchodného registra s uvedením ich priezviska, mena, dátumu narodenia a miesta bydliska, a tak sa tieto údaje musia zverejniť. S týmto zverejnením musí počítať každý, ktorý sa týmto spôsobom podieľa na určitom podniku.

2. Na rozdiel od toho v prípade účasti prostredníctvom správcu tomu, kto má takú účasť, nie je jasné, že také údaje sa musia nevyhnutne poskytnúť, lebo ich poskytnutím sa má realizovať podstata spoločenského vzťahu. Nie je však zjavné, že treba postupovať rovnako ako v prípade priamych komanditistov:

2.a. Sporné zmluvy o účasti alebo správe stanovujú – aj keď sú v tejto časti neúčinné –, že údaje sa nemajú poskytovať iným účastníkom, a tak vyjadrujú aspoň zásadné očakávanie spoločníkov.

2.b. Neexistuje zákonná povinnosť zverejniť osoby, ktoré vlastnia podiel v obchodnej spoločnosti prostredníctvom správcu a nie sú zapísané ako jej spoločníci v obchodnom registri.

2.c. Amtsgericht (okresný súd) v takom prípade síce súhlasí so základnými predpokladmi vyšších súdov, konkrétne že v prípade osobnej spoločnosti je každému jasné, že jeho osobné údaje sú uchované v spoločnosti a – pokiaľ to je „objektívne užitočné“ pre plnenie zmluvných alebo zákonných povinností, možno ich tiež poskytnúť. V takom prípade je tiež zjavné, že ak existuje povinnosť, je objektívne užitočné splniť ju.

Pre konštatovanie, že taká povinnosť existuje, však nie je smerodajné len to, či je žiadosť spoločníka, ktorý žiada o informácie, objektívne užitočná, ale aj to, ako sa

má posudzovať zmluva, takže tejto žiadosti bráni záujem ostatných spoločníkov, aby aspoň principiálne mohli utajiť svoje údaje a aby k ich poskytnutiu nedošlo už v prípade reálnych protichodných záujmov. Podľa kritérií práva Únie je ochrana údajov pravidlom a z výnimky musí dostatočne jasne vyplývať oprávnenie, pre ktoré nestačí už opodstatnenosť určitého záujmu. Tento záujem sa musí v takom prípade podľa názoru vnútroštátneho súdu v každom prípade týkať účelu, na ktorý príslušný spoločník vôbec poskytol svoje údaje, teda chodu spoločnosti.

2.d. Vnútroštátny súd v takom prípade súhlasí s cieľmi vyššie uvedenej judikatúry, podľa ktorých spoločník automaticky a v tomto smere tiež bez možnosti obmedzenia smie vedieť, kto má skutočný vplyv na jeho spoločnosť, v ktorej má podiel spojený s podnikateľským rizikom. Vnútroštátny súd považuje za otázne len to, či tým možno odôvodniť povinnosť zverejnenia týkajúcu sa všetkých komanditistov s nepriamou účasťou.

(1) Je zjavné, že väčšina komanditistov spoločnosti založenej na investičné účely má podiely, ktoré vzhľadom na svoju výšku neumožňujú takému komanditistovi len svojím podielom ovplyvniť chod spoločnosti. Vnútroštátny súd namiesto toho predpokladá, že podiel v osobnej spoločnosti a osobné prepojenie s ňou samy osebe nepostačujú na to, aby bolo možné žiadať informácie. Tak by sa nedostatočne zohľadňovalo, že v komanditných spoločnostiach založených na investičné účely, do ktorých môže alebo mohol vstúpiť ľubovoľný okruh investorov, sa prvok osobnej prepojenosti dostal maximálne do úzadia, ale považuje sa to len za formu účasti na kapitálovom trhu, ktorá je podobná akcii, v prípade ktorej by nikto, kto nedosiahne značné podiely, nepočítal s tým, že ten, kto spravuje akciové portfólio, poskytne jeho meno a jeho adresu iným akcionárom.

Doplňujúci výklad zmluvy by pritom poskytoval tiež rôzne možnosti, ako zabezpečiť ochranu „malého“ investora, aby aj tento investor v takom prípade mohol dosiahnuť potrebné kolektívne uplatnenie záujmov, napríklad prostredníctvom nároku na poskytnutie oznámení „malého“ investora prostredníctvom spoločnosti – ktorá je zasa povinná postupovať vo vzťahu k svojmu spoločníkovi v súlade s právom – všetkým ostatným investorom alebo prostredníctvom fóra spoločnosti určeného na výmenu stanovísk, podobne ako v § 127a nemeckého zákona o akciách.

(2) Rozhodnutia vyšších súdov sú správne aj v tom zmysle, že stanovujú jednoznačný vzťah medzi pravidlom a výnimkou. To zodpovedá skutočnosti, že prevádzkovateľ v spoločnosti založenej na investičné účely nemôže reálne v prípade každého z 1800 spoločníkov jednotlivito a samostatne posúdiť, či sa majú alebo nemajú poskytnúť informácie o tomto spoločníkovi, ale je odkázaný na prakticky použiteľné kritériá, ktoré abstraktne určujú, o kom sa majú poskytnúť informácie. V tomto smere sa javí ako potrebné všeobecné, a teda formálne kritérium na určenie, vo vzťahu ku komu v každom prípade spravidla existuje oznamovacia povinnosť, aby o takých sporoch mohol s dostatočnou právnou

istotou rozhodovať už prevádzkovateľ podľa predpisov o ochrane údajov, a nie až súd.

Doterajšia judikatúra sa vyznačuje veľkou mierou praktickej použiteľnosti, lebo investičná spoločnosť by musela vyhovieť prakticky všetkým žiadostiam spoločníka o informácie.

Namiesto toho súd považuje za najjednoduchšie určiť formálny podiel podobný podielu, ktorý vzniká pri oznamovacej povinnosti v prípade akciových spoločností kótovaných na burze, lebo v prípade jeho dosiahnutia možno aj z formálneho hľadiska relevantným spôsobom ovplyvňovať spoločnosť, ako je to vyjadrené v § 33 nemeckého Wertpapierhandelsgesetz (zákon o obchodovaní s cennými papiermi) podielom vo výške 3 %. Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor) síce doteraz odmietal analogicky uplatniť toto ustanovenie. Požiadavky vyplývajúce z práva Únie by však prinajmenšom opäť umožnili uvažovať o analogickom uplatnení.

2.e. Tento súd v každom prípade považuje názor, že čisto formálne tvrdenia o „záujme na zoznámení sa“ alebo „záujme o kúpu“ postačujú na poskytnutie údajov a nepredstavujú zneužitie práva, za nesprávny.

(1.) Podľa názoru vnútroštátneho súdu je tvrdenie, že na vznik práva na informácie postačuje záujem o kúpu, v rozpore so zmluvou a podstatou veci: nikto nemá nárok priamo získať mená a adresy, ktoré sú zverené tretej osobe, od tejto tretej osoby, aby mohol začať rokovať s osobami, ktoré poskytnú údaje, o budúcom uzavretí zmluvy. Namiesto toho sa takáto argumentácia javí sama osebe ako irelevantná, ak by budúce právne postavenia, ktoré závisia od cudzích prejavov vôle, a teda od svojevôle, mali už vopred zakladať právo na informácie. Ponúknutie obchodu určitej osobe neodôvodňuje, aby sa jeho údaje poskytli bez jeho súhlasu.

Ešte dôležitejšie je, že názor, že každé oprávnenie, ktoré si možno predstaviť, postačuje na vylúčenie zneužitia práva, podľa všetkého nepostačuje na zaručenie ochrany údajov na úrovni práva Únie. Ochrana údajov podľa názoru vnútroštátneho súdu znamená, že treba predchádzať aj abstraktným rizikám, čo potom musí mať vplyv na chápanie toho, čo predstavuje zneužitie práva. V dôsledku toho by sa uplatnenie práva, ktoré nevyjadruje minimálny stupeň viazanosti dotknutého subjektu a/alebo obsahového odôvodnenia, v každom prípade muselo považovať za zneužitie práva.

(2.) Na základe toho, čo možno očakávať od osoby, ktorá poskytla svoje údaje v rámci finančnej účasti, „zoznámenie sa“ rovnako nepredstavuje relevantný dôvod. Nikto, kto investuje do kapitálovej spoločnosti, tým nevyjadruje súhlas s tým, aby sa neho niekto obrátil s cieľom zoznámiť sa.

(3.) Namiesto toho sa zdá užitočné a potrebné vyžadovať, aby existovali konkrétne a identifikovateľné zámery, ktoré priamo súvisia s riadením spoločnosti. Tým by sa formalizoval účel poskytnutia údajov a spoločnosť by tak mohla v prípade sťažností týkajúcich sa poskytnutia údajov odkázať na účel ich

poskytnutia, a ak sa – napríklad na základe sťažností iných spoločníkov – dozvie, že tieto údaje sa používajú na iné účely než tie, ktoré boli deklarované, spustiť sankčné mechanizmy stanovené v predpisoch o ochrane údajov.

3. Vnútroštátny súd v podstate považuje za užitočné vykladať všeobecné nariadenie o ochrane údajov v tom zmysle, že v prípade spoločnosti založenej na investičné účely v zásade zakladá neobmedzené právo na informácie len v prípade dosiahnutia určitého percentuálneho podielu a inak len povinnosť spoločnosti ďalej poskytnúť oznámenia spoločníka všetkým priamym a nepriamym spoločníkom,

a vnútroštátny súd ďalej považuje za užitočné vykladať všeobecné nariadenie o ochrane údajov v tom zmysle, že samotné „oznámenie sa“ a záujem na odkúpení podielov nepredstavujú relevantné aspekty a z tohto dôvodu nemôžu viesť k vzniku práva na informácie, ale v každej žiadosti o informácie musí byť uvedený konkrétny dôvod súvisiaci so spoločnosťou, pre ktorú sa informácie žiadajú.

D. O prípustnosti prejudiciálnych otázok:

Cieľom položených otázok [*omissis*] je zistiť, ktoré aspekty majú pri [*omissis*] posudzovaní na základe zákona význam, teda čo sa pri posudzovaní javí relevantné, a preto „logicky nevyhnutné“. To isté platí pre otázky týkajúce sa aspektov, ktoré sú relevantné pre inherentné hranice „oprávneného záujmu“. Vzhľadom na otázky týkajúce sa právnych štruktúr práva Únie, ktoré v tejto súvislosti vznikajú, sa zdá potrebné predložiť Súdnemu dvoru Európskej únie návrh na začatie prejudiciálneho konania.

[*omissis*]